ו ושמרתם את השבת כי

ר דּשְּׁנֵּוְ יָנֵם אֶּוֹל יִנְשְּׁבֶּוֹת בְּי מוֹת יוּמָת בִּי בְּל הָעשֶׁה בְּה מְלָאבָה וְנְבְרְתָה הַנָּפָשׁ

שמות לא יד 2 שַשֶּת יָמִים תַּעְשֶׁה מְלָאבָה וּבִּיוֹם הַשְּבִיעִי יִדְּיָה לְבָם לְּדָשׁ שַׁבָּת שַּבְּתוֹן לִיִּי בְּל הַעשָׁה בו

3 לא תבערו אש בכל

משְׁבֹתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבְּת: שמות לה ג שמות לה ג

4 וַיַּקְהֵל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֲדַת

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נוּשְׁהֹ אֲוֹנְבְּלְ עֲּוֹנְוֹ בָּנֵי יִשְׂרָאֵל וִיאמָנִר אֲלָהָם אֵלֶה הַוְּבְּרִים אֲשֶׁר צְּנְה יְיָ לַעֲשֹׁת אֹתָם: שמות ליה א 5 שַׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד ובִּיוֹם הַשְׁבִיעִי תִּשְׁבֹּת בָּחָרִישׁ

שנווו דו כא 6 דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרְאֵל לַאמר נָפָשׁ בִּי תָחֱטָא בִשְׁגָנָה מִכּל מִצְוֹת יִיְ אֲשֶׁר

לא תעשינה ועשה מאחת

ובקציר תשבת:

יי... שמות לא יד

שמות לה ב

שמות לד כא

ויקרא ד ב

הַהוא מַקַּרב עמיה:

מלאכה יומת:

א) לקמן לז: וש"נ, ב) מכילתא יו) לקקן לו זע ל, כ) מפינות פרשת ויקהל, ג) יבמות ו: לג: סנהדרין לה: ודף סב. [כריתות כ:], ד) [פסחים ה:], כ) לקמן קג: סנהדרין סב. [כריתות ג.], 1) [שמות כב], 1) עשייתו הנה קג: משמע גם כן כמ"ש לפנינו, קב. משחת גם כן כתייש נפנינו, ח) [לקמן עג.], עו [בדפו"ת דגר ולליל דגרסינן], י) [סוף פרשת ויקהלן, ל) [שמוח לד כא], () [הך קושיא מלי קאי גם למ"ד הבערה לחלק ילאת ועי מוס" . ד"ה טעמא וכו׳ יבמות ו: ובמנהדריו לה: ד"ה מושבות וכו" ותוספות לקמן קו. ד"ה מה לי יתום׳ מנחות נה: ד"ה אם כוז.

מוסף רש"י

הבערה ללאו יצאת. שהיתה בכלל לא מעשה כל מלאכה, חזר והוליאה מכללו ופרט בה לאו לעלמה, לומר לך שאינה במיתם ב"ר כשאר מלאכות אלא בלאו זה לכדו (פסחים ה: וכעי"ז יבמות ו: וסנהדרין לה: ושם סב.). לחלק יצאת. שלא מאמר העושה ארבעה או חמשה אבום מלאכום כרת, לפיכך פרט בה בפני עלמה להקיש אליה מה היא מיוחדת מלאכה וחייב עליה כרת וסקילה בפני עלמה אף כל שהוא אב מלאכה וגו' (יבמות שם). ועשה מאחת מהנה. הוה ליה למכתב ועשה אחת מהנה. אי נמי ועשה ועשה חחת מהנה, חי נתי ועשה מהנה, אי נתי ועשה אחת ולישחוק, מדכתבינהו הכי ש"מ למדכש כל חד וחד לחודה לחייבו על אחת ועל מאחת, כלומר מקלת העבירה, על הנה ועל מהנה, כדמפרש הנה חבות מהנה תולדות, ולמידרשינהו נמי מהנה תוכדות, וכמידרשינהו נמי כי הדדי הכי מדסמכי להדדי (סנהדרין סב.). אחת שהיא הנה. כלומר פעמים שהוא חייב על מצוה אחת מטאות הרבה. על מנטים לגות מסמות הלפה, והגה שהיא אחת. פעמים שאינו חייב אלא אחת על מצות סרבה, והכי משמע, מאחת מחייב הנה, מהנה מחייב אחת, מדכתיב מ' יתירה (שם) ולתרי גוווי אירא למידרא איכא גווני משמעותייהו, ועשה עבירה אחת והיא לו הנה, חייב חטאות הרבה, אי נמי ועשה אחת, עשייתו חשובה לו כאחת ואע"פ שהנה היו. משמע שהרבה עבירות יאי, תשתת שהוכה עבירות עשה, והיינו הנה שהיא אחת, הלכך תרוייהו דריש ציה, פעמים שהיא כן ופעמים שהיא כן, כדמפרש לקמיה (כקמו קצ:). אחת שמעון מאחת שם משמעון. חחת כשעשה עבירה שלימה, שנתכוין לכתוב שמעון וכתנו כולו, תחחת על מקלתו נמי מחייב, כגון שנתכוין לכתוב שמעון ולא כתב אלא שתי אותיות חייב, ולהכי נקט שמעון משום דשתי אותיות ראשונות הוו להו דשתי מותיות המשונות הזו נהו שם במקום אחר, כגון שם כן נח, והוא הדין גד מגדיאל, דן מדניאל, אבל נתכוין לכחוב שם אחר, כגון נפתלי ולא כתב מתנו אות, כגון לכנונ יכול מחייב שאין אלא שתי אותיות, לא מחייב שאין כאן מלאכה בשום מקום

(סנהדרין סב.). רבינו חננאל

ואקשינן מאי שנא בהיוד עיקר שבת דחייב על כל שב ישבת, וביודע שהיא שבת רחייב על כל מלאכה ומלאכה. ופריק רב חסדא כאן מידיעת שבתות הוא פורש כו', פי' היודע עיקר שבת ואינו יודע שהיום שבת הוא, כיון שאמרו לו היום שבת היא, מיד פורש, נמצאת שגגתו על השבת,

על כל אחת ואחת ומפרש™ דמאחת שם משמעון מהנה לאבות ותולדות ומ״מ מדסמכינהו להדדי דרשינן אחת שהיא הנה והנה שהיא אחתייה:

מאי שנא רישא. דשגגת שבת וזדון מלאכות לא מיחייב אלא אחת לכל אם אינו ענין דמזיד דהא בתיב בו'. ואם תאמר ולימא אם אינו שבת וסיפא דודון שבת ושגגת מלאכות חייב על כל מלאכה ומלאכה: כחן מידיעת שבת הוח פורש. רישה כי המרו ליה שבת הוח פורש מן המלאכה ומכיר שחטא ועל כך הוא מביא קרבן הלכך שגגת שבת

היא ועל השבת הוא לריך להביא: כאן מידיעת מלאכות הוא פורש. כי אמרי ליה שבת הוא לא פריש דהא נמי ידע וכי אמרי ליה מלאכה חשובה היא זו פריש הלכך על מנין המלאכות יביא: כלום פריש משבת אלא משום. דכי אודעיה שבת הוא הכיר שחטא על המלאכות וכלום פריש ממלאכה כלומר ע"י ידיעת המלאכות אלא משום שבת דכי אמרו ליה מלאכות הן הכיר שחילל שבת: חילוק מלחכות. שגופי מלחכות מתחלקים לחטאות ואע"פ שבהעלם אחד: מות יומת. מיחוח הרבה: בממון. לאפושי קרבנות: מה ס"ל. והלא כבר נאמר לא תעשה כל מלאכה י: דברים. משמע תרי ה׳ לרבות חד הרי שלשה אלה בגמטריא ל"ו הרי ל"ט: מ"ל בחריש ובקליר משבות. כלומר בלאו לא תבערו הוה לן למילף מהאי אם לא שיש להשיב: ועדיין אני אומר על חריש וקציר חייב שחים. אם עשאן בהעלם אחד שהרי הוליאם מן הכלל לחלקן לשתים ומשמע אזהרה לקציר לעצמה ואוהרה לחריש לעצמה: ועל כולן אחת. דבחדא מלאכה כיילינהו וחד לאו. ובדבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד לא ללמד כו׳ לא דיינינן ליה דהוי ליה כלל בלא תעשה ופרט בעשה ואין דנין אותו בכלל ופרט. אי נמי הוי חריש וקליר שני כתובין הבחין כאחד ואין מלמדין דהוה ליה למיכתב חד: ח"ל לא סבערו כו'. וחרים וקציר לדרשה אחרינא אי כר' עקיבא דדריש ליה בעלמא (ר״ה דף ט.) לענין תוספת שביעית אי כרבי ישמעאל [שם] לענין שבת מה חריש רשות אף הליר רשות ללמד על קציר העומר שדוחה שבת: בכלל הימה. דלה תעשה כל מלאכה: להקיש אליה. כל שאר המלאכות שנכללו עמה בכלל שזו מדה בתורה כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד לא ללמד על עלמו יצא כו': ללאו. שאין חייבין עליה כרת וסקילה

לחלק. כדאמרן מה הבערה מיוחדת: ועשה מאחם מהנה. האמור לענין חטאות הוה ליה למכתב ועשה אחת ולישתוק אייתר ליה שארא מ"ם דמאחת וכל תיבת מהנה לדרשה ודרוש הכי פעמים שכל מעשה עבירותיו חשוב אחת ופעמים שהוא קרוי הנה לשון רבים: וא"ר יוסי ברבי הנינא מ"ט דרבי יוסי. כלומר מאי דריש ביה דאכתי מ' דמהנה ומ׳ דמאחת למאי אתא: אחת מאחת. אחת הוה ליה למכתב וכחיב מאחת וכן נמי הנה ה"ל למכתב (הנה) [למדרש פעמים שהוא הנה] וכתב מהנה ודרוש אחת והנה בלא מ"ם הכי פעמים אחת שהוא הנה שבת [אחת] לבדו הוא מחלל ויש כאן חטאות הרבה דאזלי בתר מלאכות ופעמים הנה שהיא אחת מלאכות הרבה עשה ואינו חייב אלא אחת דבהנד תרי גווני איכא למשמע ועשה אחת וחייב הנה ואיכא למימר נמי הכי ומ"ס אחת הנה שעשייתו הוי אחת אע"פ שהן הנה [וחייב א'] ומ"ס יתירה [דרוש הכי] לרבות שהכותב שם משמעון דאע"ג שנתכוון לעשות תיבה גדולה הואיל ושתי אותיות הראשונות שם במקום אחר הן חייב והיינו מאחת מקצת המלאכה ולא כולה יביא חטאת: מהנה

הנה הנה שהיא אחת אחת שמעון מאחת שם כשאר מלאכות אלא מה שאמור בה:

מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא אמר רב ספרא כאן מידיעת שבת הוא פורש וכאן מידיעת מלאכה הוא פורש א"ל רב נחמן כלום פריש משבת אלא משום מלאכות וכלום פריש ממלאכות אלא משום שבת אלא אמר רב נחמן קרבן דחייב רחמנא אמאי אשגגה התם חדא שגגה הכא מובא שגגות הויין: חייב על כל מלאכה ומלאכה: חילוק מלאכות מגלן אמר שמואל אמר קרא ימחלליה מות יומת התורה רבתה מיתות הרבה על חילול אחד האי במזיד כתיב אם אינו ענין למזיד דכתיב ²כל העושה (6) מלאכה יומת תנהו ענין לשוגג ומאי יומת יומת בממון ותיפוק ליה חילוק מלאכות מהיכא דנפקא ליה לר נתן דתניא ר' נתן אומר ילא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת מה ת"ל לפי שנאמר ויקהל משה את כל עדת בני ישראל אלה הדברים וגו' ששת ימים תעשה מלאכה סדברים אלה הדברים אלו שלשים סדברים אלו ותשע מלאכות שנאמרו למשה בסיני יכול עשאן כולן בהעלם אחר אינו חייב אלא אחת ת"ל בחריש ובקציר תשבות ועדיין אני אומר ישל חרישה ועל הקצירה חייב שתים ועל כולן אינו חייב אלא אחת ת"ל לא תבערו אש הבערה בכלל היתה ולמה יצאת להקיש אליה ולומר לך מה הבערה שהיא אב מלאכה וחייבין עליה בפני עצמה אף כל שהוא אב מלאכה חייבין עליה בפני עצמה שמואל סבר לה כרבי יוםי דאמר הבערה ללאו יצאת יידתניא הבערה ללאו יצאת דברי רבי יוםי ר' נתן אומר ילחלק יצאת ותיפוק ליה לחלוק מלאכות מהיכא דנפקא ליה לר' יוםי ידתניא רבי יוםי אומר יועשה מאחת מהנה פעמים שחייבים אחת על כולן ופעמים שחייבין על כל אחת ואחת אמר ר' יוםי בר' חנינא מ"ם דר' יוםי אחת מאחת הנה מהנה אחת שהיא

ענין למזיד משום" דאטו בתרי קטלא קטלת ליה וי"ל דאי לאו קרא אחרינאב דמייתיג הוה מוקמינן ליה להאי קרא במזיד ומות יומת דברה תורה כלשון בני אדם אבל השתא דלא אינטריך למזיד מוקמי ליה ע"כ בשוגג^ה ולחייב קרבן על כל א': יבוד שאם עשאן כודם בהעדם אחד בו'. וחימה וֹא״כ מניינא דקרא

דברים הדברים אלה הדברים למה לי

כיון דלה התה לחלק חיש לומרש דלריך

למניינא לפי שיש מלאכות שאינן

דהכי פריך הואיל ומניינא לא אתא

אלא לחילות חטאות יג ואי ס"ד דמחייב^{יד}

אתולדה במהום אב טובא ה"ל למיתני

ולפי מה שפירשנו דמניינא לא אתא

אלא לאשמעינן דכולהו חשובות

טומלאכות להתחייב עליהם לא הוה

פריך מידי ונראה לר"י דגרסט הכא

כמו במכילתאי דתניא התם רבי נתן

אומר לא תבערו אש למה נאמר לפי

שנאמר ויקהל משה שומע אני שלא

יהא חייב עד שיעבור ל"ט מלאכות

תלמוד לומר בחריש ובקליר וכו' שו

והשתח חי לאו לא מבערו ה״א דמניינא

אתא למימר שאינו חייב על אחת או

שתים עד שיעבור כל ל"ט וכיון דכתיב

לא תבערו דילפינן מיניה דחייב על

כל אחת בפני עלמה אם כן יח מניינא

אתא למימר יט דאל"ט דווקא הוא דחייב

על כל אחת ואחת אבל אתולדה במהום

אב לא והשתא מוכח שפיר בהזורק

דרבי לא מחייב אתולדה במהום אב

ואתי נמי שפיר להאי גירסא דהתני

לפי שנאמר דברים הדברים וגו' יכול

כו' דמשמע דמתוך קרא דהדברים הוא דמשמע ליה דאינו חייב עד

שיעבור כולן וכן בפ״ק דפסחים (דף

ה:) לפי שנאמר לא יראה לך יכול

יטמין ויקבל פקדונות מן הנכרים אבל

לגירסת הספרים מאי קאמר לפי

שנאמר בלאו קרא נמי הוה אמרינן הכי כל כמה דלא נפקא לן חילוק

מלאכות משום מקום: עד חרישה וקצירה חייב שתים. וא״ת מנא

ליה דחייב שתים נימא דלא מיחייב אתרוייהו אלא אחת וי"ל משום

דכתיב בחרים ובקליר דמשמע תרי מיליכא מדלא כתב בחרים והליר:

ועל בולן אינו חייב אלא אחת. פירש נקונטים משום דהוי ליה כלל

השביעי תשבות יו ועוד דגבי כלל ופרט דוקא הוא דאמרינן בפרק

קמא דמו"ק (דף ג.) דלא דיינינן כשאין הכלל בלשון הפרט אבל לגבי

דבר שהוא יצא מן הכלל לא אשכחן בשום מקום כה ועוד דבמועד

הטן איכא למ״ד דנין בו ונראה כפי׳ אחרון שפי׳ בקונט׳ דלא ילפינן

מחרים וקליר משום דהוו שני כתובים הבאים כאחד⊡ וכה״ג אמרינן

בפרק ד' מיתות (סנהדרין סז:) בחאוב וידעוני בכלל כל המכשפים היו בש כו'

ופריך ל וליהוי אוב וידעוני שני כתובים הבאין כא׳ ואם תאמר והיכי יליף

מלא תבערו כל שכן לא דהוי ג' כתובים הבאין כאחד ואין מלמדין לכ"ע לב

וכ"ת דחרים וקליר אתא לכדדרשינן ברים מו"ק (ד' ד.) מה חרים

רשות לג כו׳ אם כן היכי הוה בעי למילף מיניה מעיקרא הא לא אתי להכי

בלא תעשה ופרט בג בעשה בד וקשה דכללא נמי כחיב בעשה וביום

חשובות' ואיצטריך מניינא לאשמעינן דכולהו הויין '^אמלאכות להתחייב עליהן'^ב ומיהו ממתניתין דמ' מלאכות^{ה)} דייק שפיר דבהעלם אחד חייב על כל אחת דלא הוה לריך למניינא כיון דמני כולהו בהדיא ומיהו קשה לר"י דלקמן בהזורק (דף מ:) משמע דהאי מניינא אחיא לחלק דאמר החם למימרא דמחייב רבי אתולדה במהום אב והתניא רבי אומר דברים הדברים אלה הדברים כו' ופי' בקונטרם התם

הגהות הב"ח (א) גם' כל העושה בו מלאכה:

מוסף תוספות

א. דאי במזיד מאי מות יומת. חי׳ הר״ן. ב. דכל העושה בו מלאכה יומת. מפקינן קרא ממשמעותיה מפקינן ומוקמינן ליה תוס' מוס' ליה בשוגג [אלא]. מוטי סלמים. ד. איכא למימר. חי' סלמין. ה. ולא אמרינן דברה תורה כלשון בני אדם כיון דאפשר למידרשיה. מוס' דאפשר למידרשיה. מוק׳ הלח״ש. ז. כך גירסת רש״י ז״ל. ליטצ״h. ז. היאך אפשר לומר כן דאדרבה. ליטצ״h. ח. [ו]מדכתב מנינא היינו ללמד שהוא חייב ל"ט חטאות. ריטנ"ח. דהכי פריכנא לעיל (סט.) אמתניתין ומשני דתנא מנינא לחלק. מוס׳ הלח״ם. ט. דלא דמי וכו׳ [ד]הכא איכא למימר. מוס׳ הלח״ם. והוה אמינא דלא מקרו . אב. תוס' הרלש"ש, [ועי' שנת של מין. יא. אבות. תוס' אל מין. יא. אבות. תוס' הרלש"ש. יב. שצריך למנותם להשלים המנין. מוס׳ הרח״ש. יג. ולאשמועינן כמה חטאות אדם מתחיי כמה חטאות אדם מתחייב בהעלם אחד. מוס' הרל"ש. יד. רבי. מוס' הרל"ש. 10. אבות. מוס' הרל"ש. 10. וכיון שיצאו חריש וקציר מן הכלל לחייב יוקציו מן הכלל לווייב עליהם בפני עצמן ה״ה על כולם אם עשה אחת בפני עצמו חייב, וכן נמי אם עשאן כולם בהעלם אחד חייב על כל אחת אחד חייב על כל אחת כמו בחריש ובקצר כיון ברתיבי בקרא בפני עצמן. אם עשאן אם אחרים חייב עליהן בפני עצמן. מוס' אוליהן בפני עצמן. מוס' אוליהן בפני עצמן. מוס' המוסד מינה לרכי דלא אם המחייב אתולדה במקום המעיקרא. מוס' המחייב אל המחיים להחיים. אם דמניקרא מוס' הלחיים. על ברחין, מוס' הלחיים. על ברחין, מוס' הלחיים. "ל. להדלה תוס' הלחיים. "ל. להדלה תוסאות. מוס' הטאות. מוס' הטאות. מוס' "ל. להדלה תוסאות. מוס' הטאות. מוס' "ל. להדלה תוסאות. מוס' "ל. להדלה תוס' "ל. להדלה תוסאות. מוס' "ל. להדלה תוסאות. מוס' "ל. להדלה תוס' "ל. להדלה תוסאות. מוס' "ל. להדלה תוסאות. 'ט. לחלוק חטאות. תוס׳ וכו' הרא״ש. ב. ויקהל שומע אני וכר׳ אינו חייב שומע אני זכרי אינו חייב אלא אחת, דמשמע דמתוך קרא דהדברים הוא דמשמע ליה הכי, וזה אינו הרא"ש. מוס' [דהא]. [דהא]. מוי כא. בחריש בא. בחריש תשבות.
ובקציר תשבות. ליענ״ל.
בלשון אחד דשאני
הכא. ליענ״ל. בג. היוצא
מן הכלל הוא. ליענ״ל.
בחריש ובקציר ... בה. [ו]מה לי שיצא בלאו כוו. [ו]מה לי שיצא בלאו כענין כלל או שיצא בעשה. ליטנ״ל, כ1. ואמאי לא אותביה מהא ברייתא. ריטנ״ל. כז. וקסבר האי

בלשון עשה גלי לן שלא יצאו שניהם ללמד, אלא הבערה לחוד יצאתה ללמד. רעונית, 17. או לתוספת שביעית או לדרוש על קצירת העומר שהיא דוחה שבת. רעונית, 17. הליכי דרשינן ללאו או לחלק, מוס׳ ינמות ו: [ער ספילה, 20.], ביק שריפת בת בתן. רעונית, ורן היכי זהה מצי למכתב בכל מושבותיכם אי לא כתב מעיקרא לא תבעדר. מוס׳ ינמות ו: 17. לא תשו מלאכה בכל מושבותיכם זכר אי למיתת ב"ד לחוד אתא. מוס׳ ינמות ו: 11. במדורת בית המוקד. מוס׳ ינסהדכין לה: 17. ודרחםן מכם דריש מדכתי׳ מושבותיכם ולא כתיב מושבות. מוס׳ לעל כ. ומדכתב לא בית המוקד. מוס׳ ינמית. מוס׳ מל"ש. 17. והיינו דאמרען תבערו שמעינן נמי דלאו יצאת או לחלק, מוס׳ מל"ש. 17. ואול דכולהו שמעינן נמי דלאו יצאת או לחלק, מוס׳ מוס׳ חמ׳ המיכות כי היכי דלא דריש ליה ר׳ נתן. רעונית.

נוצאו: שגגוו אל השבון, לפיכך אינו חייב אלא אחת על כל שבת ושבת. אבל היודע שהיא שבת ושגג ועשה מלאכות הרבה, וכיון שאומרים לו הלא מלאכה היא זו מיד פורש, נמצאת שגגתו על המלאכות, לפיכך חייב על כל מלאכה ומלאכה. ודחה רב נחמן ואמר כלום פורש מן השבת אלא משום מלאכות כר. אלא אמר רב נחמן קרבן דחייב רחמנא אמאי, אשגגה הוא, השתא כיון דכי אמרו ליה שבת הוא היום מיד פורש מכל מלאכה נמצאת בידו שגגה אחת שהיא שגגת שבת. לפיכד אינו חייב אלא חטאת אחת. אבל המזיד בשבת ושגג במלאכות אם מודיעיז לו שהיא בירו שגנה אותו מהיא שגנת שבות, לפיכן אינו חייב אלא ווטאות אובר המחיי בשבתו וטגע במאכות אם מודייפך יד שהיא. מלאכה פורש ממנה ונשה מלאכה אחרת, ועוד מודיינין אותו ופורש ממנה ומתעסק באחרת. הילכך כיון שצריך להודיע על כל מלאכה ומלאכה נמצאו שגנחיתו מרובים, לפיכך חייב כנגד שגנחתיו. העושה מלאכות הרבה בשבת אחת בשגגה, מולן דחייב על כל מלאכה ומלאכה. ופשט שמואל מדכתיב כל העושה בו מלאכה יומת דילפינן מינה קטלא למזיד, וכתיב קרא אחרינא מחלליה מות יומת דלא צריך ליה לקטלא דהא ילפינן ליה, פשטנא לשוגג. וכתיב מות יומת מיתות הרבה נמצאו בחילול שבת אחת מיתות

ואומר ר"י דלא הוו^{דד} ג' כתובים ^{דה} מדלא כתבינהו או כולהו בלאו או כולהו בעשה ^{דו} ולהכי ילפינן מהבערה ומהשתא אייתר ליה חריש וקציר לכדדרשינן במו"ק לי: הבערה לדאו יצאת. וא"ת לח שוהא אינטריך למיכתב לא תבערו משום סיפיה דקרא דכתיב בכל מושבותיכם דדרשינן מינה

ביבמות (דף ו:) ובסנהדרין (דף לה:) דאין רליחה דוחה שבח^{רט} וי״ל^{נו} דהוה מלי למיכתב בלישנא אחרימי^{מא} ולא לכתוב לא תבערו ומשום דדרשינן

בפ"ק (דף כ.) אבל אחה מבעיר^{חב} כו' לא הוה לריך למיכתב לא תבערו^{מג}: מאי מעמא דר' יוםי. פי' בקונט' כלומר דאכתי מ"ם דמאחת ומהנה

למה לי ולשון מאי טעמא אינו משמע כן ונראה לר"י דה"פ מ"ט דר' יוסי הא אינטריך קרא לשם משמעון ולאבות ולחולדות ומנא ליה דחייב